

☆ TÀ QUANG KHÔI

- 16 -

CHƯƠNG 2

— À, thế còn tưởng con thi bà biếu sao, mà?

— Ông nội may hả lầm, nhưng giang sợi bài khéo đều có rất vải và đường chung của một thứ.

Thanh Thảo không trả lời.

— Nghĩa là con với anh Tường chưa chắc đã thành vợ chồng?

— Tao không rõ nết. Nếu tiện mày ra hỏi thẳng ba đi.

Thanh Thảo là cười:

— Con tớ làm Bà là thi chép. Lúc nào nó hỏi hộ con... À, mà đòn đánh mắng là cho.

— Ông nội đây sao. May di thay đó.

— Bà nội chỉ dùng là gì, làm gì để cung tranh hối, vui và là phán?

— Tao chỉ muốn chúng ngày học thế.

— Thì cũng phải thành thảng giúp cái lèo công việc nhà chờ.

— Đó có đứa khác phi giáp sao. May io học dir, sắp thi đấu nói rồi.

Thanh Thảo buông buôn:

— Thị xong, con chắc chắn phải đi tính dạy học, con làm sao nói được nữa.

Tao không sao nói.

Thanh Thảo cùi giáng mắng con lên nhà trên, Bà già Phết danh sách mực gác. Lúc này trời xanh, Bà đang đánh dấu con với tên chí. Nàng ngồi già xuống đất, lo lắng hồn.

Liệu Bà có cho chí lấy anh Trương không? mà?

— Nếu Bà mà cũi ấy hời đang hoảng thì Ông đâu có cảm.

— Hồi này, hời dài đưa bà mà tôi, con lại không obju.

— Tại sao không chịu? Bà này không định lấy nó?

Nàng nói chí mẹ lý do không chịu của nàng. Bà phản đối:

— May khởi quâ. Cứ đà bà mà cậu ấy tới; nói chuyện dang hoảng còn việc cưới hỏi thì chả cầm chừng được.

— Nếu ấy, con sẽ nói lời với anh.

— Tao không sao nói thêm nữa, ngày phải cầu tháo vì cậu ấy không phải là người tốt.

Thanh Thảo hơi bối rối:

— Ba coi tướng chắc đâu đã đúng. Con biết chắc anh là người tốt.

Bà già Phết nghiêm mặt:

— Nhưng dù sao mà là con gái cũng phải hết sức thận trọng. Đòi chờ dài, tối hay sao cũng chả biết chẽ được.

— Chứ con yêu lâu đài chờ có phải mới dài. Thế mà cứ bao giờ định lợi dụng con dấu. Anh nói xâm xở cũng không, chờ đợi nói là có chí bà bối.

— Thôi, may bà nói cơm len đi. Tao deer xoong canh leo sau.

CƠM NÚA

U ĐẦU XIN CHO BIẾT TIN

LỄ XUYÊN

☆ LỄ XUYÊN

Phản 2

— 219 —

CHƯƠNG 3

Sau bước lội, kéo ghế, ngồi đợi điện Cẩm.

— Cố sao dài.

Chai câu mưu:

— Tôi bị tội lạm ái.

— Giúp con mưu này, tôi sẽ có không kỵ chỗ này,

cũng kỵ chỗ này?

— Ông bà kỵ ai đang đi lang bangoi, đường hay sao mà kỵ chỗ này?

Phát chí:

— Tôi đã nói rõ mà anh còn hỏi dài đàm tu chí vậy?

Sanh cuoi làm lành:

— Cố nói rõ sao?

— Tôi, ôi làng có người này người nọ chờ còn ở đây...

Bà già Phết là một tinh lanh mưu du động gi.

Còn với người Lão Sanh:

— Nếu già này thi tôi đâu đám đám đây? Ành là bà

cũ của chí Duyên mà? Chắc bà ta là già mà tôi thò

với mèo & dọc đường hay sao, nếu tuối già bà nghe về

chuyện đó à! Ành là người sao, chí Duyên dù kệ cho tu

nghe không xót một cái da me đó.

— Dù già như?

Cầm cù quyết:

— Tôi nói thiệt vậy thi tôi có cáo o ngại cái gì

nữa?

Cầm thằng luồng, eghanh cù:

— Tôi dài! / Tôi dài! / Tôi dài!

San châm bám già đầu:

— Tôi dài!

Bà già Phết là một tinh lanh mưu này nghĩ. Nếu nó

song hối chí Duyên là chí, cho anh biết luôn là chí bay

tú rì lợp dài làm...

— Lại thêm túi. Đó coi thấy khape...

Cầm chuyên khape nha:

— Chay chay khape!

Cầm đồ mít khape:

— Tôi chay chay khape...

— Tôi chay chay khape

